

Velikonoční dopis 2026

Farního sboru ČCE v Hranicích

Milí bratři, sestry a přátelé našeho sboru,

blíží se Velikonoce a já se opět pokouším Vás touto cestou povzbudit k slavení těchto křesťanských svátků. Musím se přiznat, že jako dítě jsem časté chození do kostela, zvláště o svátcích, vůbec nechápala. Na Velikonoce nebylo ani tolik volna jako dnes, ale kostel byl v pátek, v neděli a ještě i na velikonoční pondělí. To pondělí už bylo fakt hodně. Opravdu obdivuju bratry katolíky, že jsou v tom chození tak houževnatí a jdou i v sobotu. Dokonce si vzpomínám, že jak byly naše děti malé a my byli ulítaní ještě s návštěvami rodičů, tak jsme jednou na ty pondělní bohoslužby v kostele úplně zapomněli. Ono by se nic nedělo, kdyby ale zrovna v tu dobu nebyl můj manžel farář. Nakonec se pondělky u nás ve většině sborů zrušily, protože tam už ani žádná symbolika nebyla.

S přibývajícími léty, ale tomu rozumím, proč je těch bohoslužeb více. Je to totiž celý příběh, který nás má v těch stěžejních okamžicích oslovit. A navíc si člověk může vybrat, aby se aspoň jednou o těch svátcích do toho kostela dostal.

Na druhé straně dopisu se dočtete, jak už samotného Ježíše mnozí „vyhlíželi“, jestli on sám nakonec na ty svátky do toho chrámu přijde. V některých vyšších kruzích panovaly totiž obavy, aby náhodou v něho všichni neuvěřili, to by byl snad i politický problém. A bylo by asi zajímavé, kdyby skutečně nedorazil. Co bychom dnes slavili? A jaké by bylo pro nás povzbuzení, kdyby Bůh do lidských dějin takto výrazně nezasáhl? Kde bychom byli, kdybychom neznali víru, naději a lásku? Těžko jen domyslet, o kolik by byl lidský život ochuzen, kdyby se v něm nenacházela žádná duchovní hloubka, žádná víra, žádná naděje. Proto slavme Velikonoce! A nechme se posilnit a povzbudit na naší cestě víry.

Budu se na Vás těšit!

Pavla Lukášová, Vaše farářka

Bohoslužby v době Velikonoc v kostele na Šromotově náměstí vždy v 9:00 hod:

3.4. 2026 – Velký pátek – velkopáteční bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně

5.4. 2026 – Velikonoční neděle – křest a vysluhování Večeře Páně

Bylo krátce před židovskými Velikonocemi a mnozí z té krajiny přišli před svátky do Jeruzaléma, aby se očistili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámě, říkali si mezi sebou: „Co myslíte? Přijde na svátky?“ Jan 11, 55-56

Tyto dvě otázky výše jsou pro mě docela aktuální... my sice nechodíme na svátky do Jeruzalémského chrámu, ale když už do toho kostela jednou (nebo i vícekrát) do roka přijdeme, abychom si tam něco poslechli nebo se společně setkali, zazpívali, pomodlili, dali kafe, nebo já vlastně ani někdy nevím, jaký je ten primární motiv ostatních (já tam chodím, protože jsem věřící a jsem farářka). Ale zajímalo by mě, jestli tam ještě někdo toho Ježíše takhle vyhlíží, že by řekl: „**Co myslíte? Přijde Ježíš na ty svátky taky?**“ Pravdou je, že v jistém slova smyslu se tam s ním chodíme setkat a setkáváme právě tímto způsobem: ve slově, modlitbě, písni a nebo možná někdo se s ním setká nějak jinak... v rozhovoru, podané ruce, povzbuzení a nemusí se s ním dokonce setkat jenom v tom kostele.

Ten text z Janova evangelia, který je v úvodu, samozřejmě pokračuje v jiném kontextu. Velekněží a farizeové vydali totiž nařízení, že každý, kdo by věděl, kde se Ježíš zdržuje, má to oznámit, aby jej mohli zatknout. Někdo z Židů totiž „nabonzoval“ Ježíše, že vzkřísil Lazara z mrtvých. Což už způsobilo u kněží a farizejů v Jeruzalémě velké znepokojení. A tak už číhají na Ježíše, protože té „provokace“ mají dost. Zkrátka se bojí, že by mohlo hodně lidí v Ježíše uvěřit, a tak svolali radu a řekli: „*Co si počneme? Ten člověk činí mnohá znamení. Když proti němu nezakročíme, všichni v něj uvěří, a přijdou Římané a odejmou nám toto svaté místo i národ.*“ Jan 11,47-48 ... Janovo evangelium je, takové místy, až neuvěřitelné čtení a je v tom taky i ta politika. Tak ono to už před Velikonocemi bylo pěkné drama a jednoduše řečeno... **celé je to paradoxně nakonec kvůli tomu „vzkříšení“ (Lazara), aby náhodou všichni v Ježíše neuvěřili...**

To jsou ale kněžské obavy. Jde vidět, že chrámová politika má už svůj zaběhlý systém, který kněžím naprosto vyhovuje. Dokonce mají vyjednaná jakási privilegia i s Římany, kteří v té době Judeu správně a vojensky okupují a Ježíš je pro ně skutečná hrozba... co si s ním počneme? ptají se sami sebe. A v tu chvíli velekněz Kaifáš řekne opravdu „spásnou“ myšlenku, že bude lepší, když zemře jeden člověk za lid, než aby zahynul celý národ. A tak se nakonec i stane. A od této chvíle už byli domluveni, že Ježíše zabijí. Jen tedy číhali, kdy a jak se jim naskytne příležitost. A kdy a kde se Ježíš objeví.

Vraťme se ale k tomu, jestli Ježíš tehdy na ty svátky do toho Jeruzaléma přišel. Těch pár dní před Velikonocemi nakonec Ježíš mezi Židy ani veřejně nechodil. A dokonce přespával i mimo Jeruzalém. Nakonec tam ale přeci jen triumfálně přijel a celý zástup, který jej doprovázel jej navíc vítal jako krále... ovšem stihl tam tak akorát povečeřet se svými nejbližšími sederovou večeří, když přišla další zrada, tentokrát z vlastního kruhu...

No a jak to bylo dál? O tom jsou právě ty Velikonoce... o utrpení, o kříži a smrti, ale i o lásce a vzkříšení, naději a taky o naší víře! Zkrátka přesně o tom, o čem potřebujeme také ve svém životě přemýšlet a nejen, jestli bude válka nebo jen drahá nafta a benzin!

Tak co myslíte? Přijde na svátky?... já myslím, že by i mohl... A přijdeme MY?

Modlitba: Pane Bože, modlíme se za tento svět, který je v krizi víry... lidé pořádně neví čemu a komu věřit. Chceme se spoléhat na tebe a věřit, že ty máš náš život i smrt přes všechny nástrahy a zkoušky ve svých rukou. Jsi přítomen svým Duchem Svatým stále a dokážeš proměnit a vstoupit do situací, které jsme ve svém zápase třeba už dávno vzdali. Proto nás i tyto Velikonoce povzbud' a posilni na naší cestě víry! **Amen.**

V Písni č.732 zpíváme: Do tvých starostí, smutků úzkostí přišel ten, kdo má tě rád, a z nich tě vyprostí. Králů Král, pánů Pán je nám bez rozdílů všechněm zvěstován.